

Llibertat!

Periòdic quinzenal nacionalista

*Els nostres
plets els hem
de resoldre
nosaltres
mateixos.*

Any II

L'Hospitalet del Llobregat, 5 de febrer de 1934

Núm. 13

Preu: 15 cèntims

Laureà Miró, 76

Suscripció: 1 pta. trimestre

La manca de catalanitat

Una vegada més hem pogut donar-nos compte de la manca de catalanitat dels homes que formen els partits dit catalanistes.

A Catalunya, seguim creient que és un mal aquesta mena de lluita fratricida de dretes i d'esquerres. Aquesta lluita divideix, obstrueix el pas a la Catalunya lliure, viva, renaixent. Aquest dretisme o esquerrisme fa que necessàriament entrin dintre els nostres partits catalans homes que de catalanistes no en tenen absolutament res. Avui mateix, si hem d'ésser sincers, confessarem que dins la Lliga Catalana hi ha molts homes significats pels seus ideals dretistes en extrem i dins l'Esquerra de Catalunya, podríem repetir idènticament Igual. Aquests homes en un moment donat arriben a ofegar els pocs catalanistes de cor, que dins el partit respectiu pugui haver-hi.

Avui ens ha donat un exemple ben palés d'això que acabem de dir, la Lliga Catalana.

La Lliga Catalana, els descendents directes i únics d'aquella Lliga Regionalista que logrà ascendir gràcies a una campanya intensa autonòmica, avui, després de trenta anys, renega de l'autonomia no governada per ells, la blasma i no vol coadjuvar a l'obra del nostre ressorgiment. Es retira del Parlament Català, per despit, per ofuscació, per dretisme; sí, per dretisme. Perquè tots els cacics i caciquets de Catalunya estaven compromesos amb la "Lliga", feien un comú per a guanyar unes eleccions que havien de servir de plataforma a llurs interessos.

Aquesta actitud, que nosaltres hauríem trobat acertadíssima si hagués estat adoptada referent al Parlament d'Espanya, la trobem sumament ridícula i contraproduent, tractant-se del nostre Parlament, d'aquest Parlament estantís, però que en mig de totes les seves deficiències és nostre.

Aquesta actitud, sols la pot acceptar un partit netament espanyol. Aquesta actitud, desfà tot un historial elaborat durant trenta anys i posa de manifest una vegada més que a Catalunya encara hi han de néixer els catalans. Aquells catalans de cor i de voluntat que en certs moments difícils pels seus ideals de dreta o d'esquerra, saben prescindir-ne, pel bé de Catalunya.

Però per aquests senyors, Catalunya i la seva llibertat—condicionada, només—sols serveix per a plataforma electoral. Els blasadors de la demagògica palesen que fins ara ells no han fet altra cosa.

Si el nostre poble no fos tan messell, li diríem avui que prengués exemple d'aquesta actitud adoptada per Lliga Catalana. Que en prengués exemple, sí, i que sapigués tot seguit treure'n la conseqüència. Però el nostre poble, avui, li interessa Catalunya, sols per reflexió, per derivació. Si qui li parla de Catalunya sap vestir-li uns interessos de classe. Visca Catalunya!, sinó... si és lluitar sols i estrictament per Catalunya, llavors ja no hi ha patriotes. Manca l'egoisme particular i això ofega el sentiment col·lectiu de pàtria, de catalanisme.

Davant d'aquesta realitat, què cal fer?

Creiem que el més adequat en aquests moments és intensificar la nostra campanya pro-Catalunya solament; mirar i procurar que tots els catalans s'uneixin pel bé de Catalunya, per la seva complerta llibertat i quan això sigui un fet, llavors mirem d'estructurar una nació ben culta, ben justa, mirall dels pobles civilitzats.

Entretant aquestes lluites fratricides—guerres civils del segle vintè—no fan res més que llevar-nos les poques forces que tenim; anular-nos davant l'enemic de tots plegats: l'Estat espanyol.

LA REDACCIO